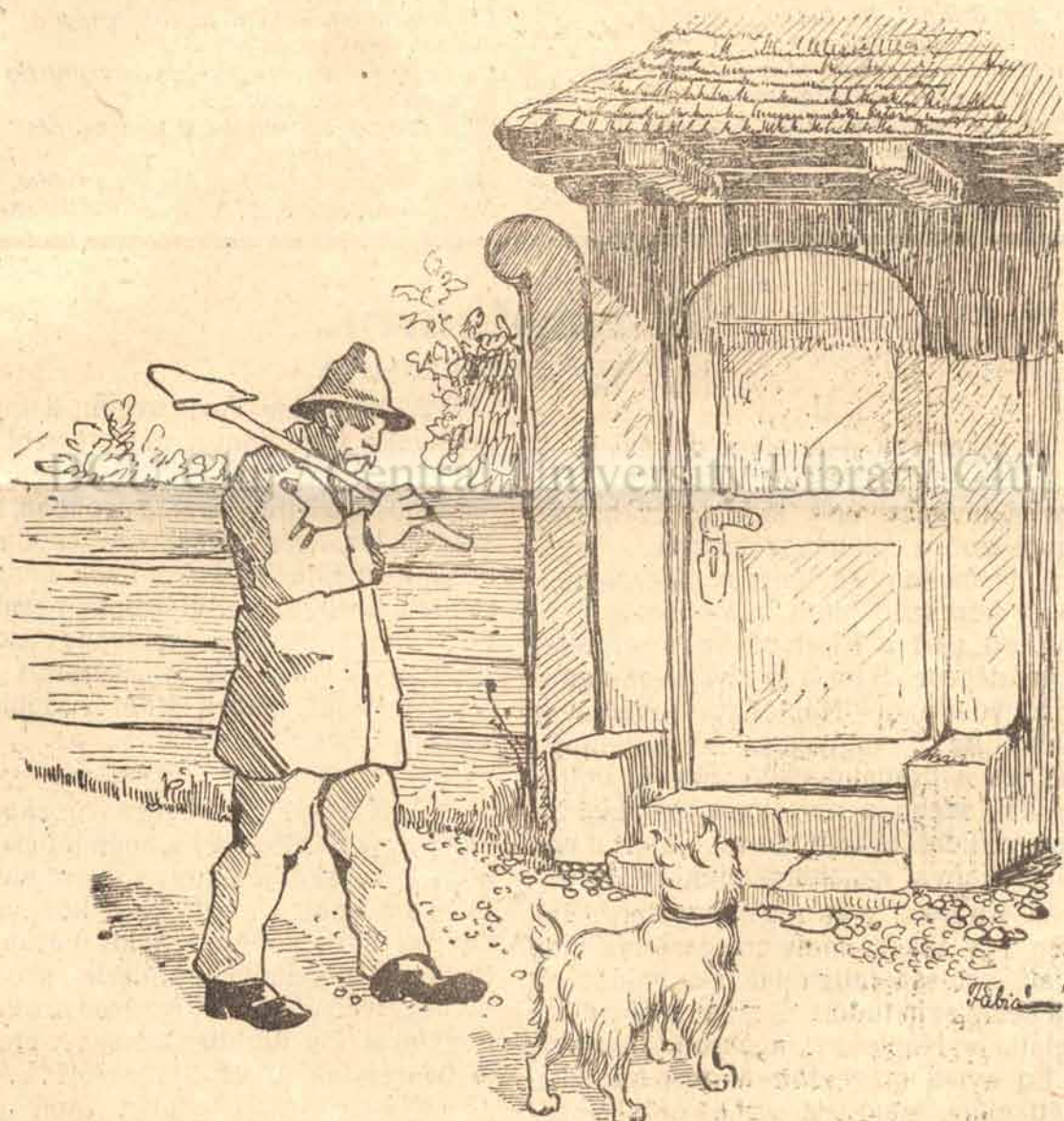

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Fábianné Biczó Ilona rajza

Hol járt, édes nagyapókám?
 — Fát ültettem, kis fiókám!
 Ugyan, kinek nagyapókám?
 — Neked, édes kis fiókám!

Ferike levele Sárrikához.

— Irtta: BENKŐ ANNA. —

— Ne várj, édes, ne várj ölelő karoddal,
Nem mehetek én el!
Hej, pedig de mennék, szívem egész forró
Nagy szeretetével!
De megölelnétek, de összecsókolnám
Mind a két orcádat . . .
Sírnék és nevetnék a nagy örömben,
Ha megláthatnálak!

Te is így örülnél, jól tudom, Sárrikám,
Hiszen úgy hívsz engem . . .
Istenem, Istenem, hogy meg kell tagadjam,
Hogy nem lehet mennem!
Zsarnok ez az élet és amit elvégez
Szóttlanul kell tünni,
Ő az ur s minékünk apró szolgálinak
Meg kell őt becsülni . . .

Jaj, hogy fáj a szívem, jaj de vágyom hozzád
A kicsi szobádba!
Oda ültetnél le — ugy-e bár, Sárrikám, —
A puha díványra?
Ott beszélnék sokat — jaj, de milyen sokat, —
Alig győznék szóval;
Meg is szakítanánk vidám nevetéssel,
Öleléssel, csókkal.

Elkacagnád nékem a te boldogságod
Minden édes percét,
És elsírnám én is bohókás szívemnek
Sok, nehéz keservét . . .
Oda vágy a szívem az ő napsugaras
Nagy szeretetével,
De csak ne várj, édes, ölelő karoddal,
Nem mehetek én el!
(Bethlen.)

A napleány.

— Irtta: ÓFELSÉGE MÁRIA KIRÁLYNŐ. —

II.

Egyszer csak a királyné fülébe is eljutott a csodálatos szívű Napleány hirt. Nagyon kíváncsi volt látni őt az ország Nagyasszonya, magához hívatta . . . Gyönyörű termeken és fényes márványlépcsőkön keresztül jutott a kertbe a Napleány, ott várt a Királyné az ő érdekes kis vendégére. S im, a királyi palota fénye elhomályosult a Napleány tündöklése mellett! Az ő ragyogása felülmulta az arany és a drágaköveket. Szébb volt a liliomnál, szébb a rózsáknál, melyek közt tűneményként libbent tova . . . Mert ő volt a Nap leánya, az, akit mindenki szeretett.

A Királyné már rég rejtegetett a szívében egy titkot, mely megszorította napjait, kinossá tette éjjeleit, de minderről soha senki sem tudott. — Azonban, amikor meglátta a Napleányt, úgy gondolta, hogy az Ég nyilik meg előtte s tárt karokkal sietett eléje, majd átölelte és erősen szorította gyötrődő szívére. És a Napleány a Nap sugaraival megáldott, gyöngéd kezeccsékével simogatta a könnyes szemű nőt. Szívéből, melybe a Nap a fényt öntötte, most annyi sugár tört elő, hogy a Királyné szomorú arca ragyogni kezdett, mint a csillagok az égen.

A Napleány most kezeit a busongó nő nyaka köré fonva, néhány szót sugott a fülébe, melyeket még senki sem hallott az életben, a Királyné arca azonban, amikor szemeit az égre emelé, oly csodás volt, hogy a jelenlévők önkéntelen imára kulcsolták kezüket . . . Azt azonban senki sem vette észre, hogy a Napleány arca oly sápadt, s amikor ismét visszatért a kerten keresztül, még a fehér virágoknál is halványabb volt . . .

A Napleány az egész ország leike volt; egyre többen és többen jöttek hozzá, hogy kezeccsékéi jótékony sugarát élvezzék. Ő pedig adott és adott, a könnyel telt üvegek sora nőttön-nőtt kis vacska körül, úgyhogy majdnem körülérte szegényes fekvőhelyét, óh . . . pedig bizonyosan tudta, hogyha a kis kör bezáródik . . . eh, de ne is beszéljünk efféle dolgokról! . . .

Édesanyjának sokkal több volt a gondja, semhogy ideje lett volna számbavenni az emberek szívéről letörölt könnyeket, melyeket leánya a saját szívébe helyezett át és mégis, amióta a Királynéhoz volt hiva, ez az egyszerű nő tiszteletet érzett leánykája iránt, örült gyermeke hírnevének. De volt még valami, amiről

az anya semmit sem tudott: a kisleány szívének fájdalma, mely oly kínzó volt, mintha a keblébe rejtőzött Nap égette, emésztette volna őt... És mégis, ha valaki ajtajához jött, ajkán mindig az a mosoly volt látható és keze mindig sugárzott... Szívfájdalma azonban napról-napra elviselhetetlenebbé vált és árcocskája most már oly sápadt volt mint a hold téli fagyos éjszakákon... Gyakran megtörtént, hogy igen későn jött haza kószálásából. Szülei kezdetben aggódtak, de később megszokták az ő útjait és nyugodtan mentek aludni, anélkül, hogy megvárták volna, míg hazaérkezik, mert hát... nem csodálatos életet élt-e a Napleány?

Igy történt, hogy egy este jön csendesen haza, belép halkán a számára nyitva hagyott ajtón, zajtalanul közeledik ágyacskájához, kezében tartva egy kis üveget, mely nem volt más, mint egy kis orvos-ságos üveg, ragyogó köncseppekkel tele. Ez az üveg most már egészen bezárta a kört...

Csendesen dült le rongyokkal borított kis ágyára. Nem akarta szüleit felzavarni jól megérdemelt álmukból, pedig nagyon el volt törődve és a ma hozott kis üveg a legnehezebb volt valamennyi között. Kezeit mellén keresztbe téve, lezárta szemét és elaludt. És ekkor az összes üvegekben lévő köncseppek elkezdtek mesélni, elmondva a látott szenvedéseket. A Napleány szíve is elkezdett beszélni, felelvén siránkozásukra, mert e kis Szív valóban megértette azokat és azért... és azért tört össze... Zaj nélkül tört össze, a legkisebb zaj sem hallatszott, de amikor a kis Szív csendben összetört, minden fény, amelyet a Nap születésekor elrejtett benne, utat tört magának kifelé, oly nagy fénnel árasztván el a szobát, hogy az ember az Ég dicsőségét hitte a földre szállani.

A szülők a csoda előérzetével ébredtek fel és dermetten néztek szét maguk körül, de nem tudták elképzelni, hogy mi történhetett. A fény, amely a szobát betöltötte, oly ragyogó volt, hogy a kezükből ellenzót kellett csinálniuk. A kelő Nap sugara még sohasem hatolt így be

kunyhójukba. De hát mit jelent ez?... Uram, mi történt?... Hol van a leányuk? Remegő léptekkel közeledtek a szülők a kis ágyhoz, ahol immár halva feküdt leányuk, kicsiny kezeit szíve felett keresztbe téve. Olyan volt, mint egy fénylő alabástrom edény.

A néma csodálkozástól megdermedten hulltak térdre a szülők és amint nézik a kis halottat, egyszerre csak hangot hallanak, melyet a szegényes ágyat szorosan közülővező üvegecskék eltörése okozott. Azok repedtek szét ezer apró szilánkra, de a könnyek helyett gyémánt ár hömpölygött végig a padlón, ritka, megbecsülhetetlen értékű drágaságok... De a Napleány nyugodtan s mélyen aludt, ő már nem mozdult meg, most először nem üdvözölte szüleit, édes mosolyával kísérve a köszöntést...

És most már a mese sincs tovább!... Még csak ez a csekély dolog van hátra: amikor eljött a perc, hogy a Napleányt szegényes koporsójába helyezték, teste elhamvadt, finom, apró, félmaroknyi hamuvá változott... Mert, lássátok! senki sem vette figyelembe, hogy a kis leány szívében lakozó Nap igen égető volt és teljesen megemésztette őt. Amikor a lelke visszaszállt a jó Istenhez, annak gyöngyhüvelye, mely a leányka teste volt, porrá vált, elhamvasztva egy igen égető lángtól, mely most utóbb egyre erősebbé lett...

A királyné, amikor meghallotta a történeteket, elkérte a Napleány teste-hamuját és maga temette el a palota kertjébe, ahol az árnyék a legsűrűbb volt és a legtöbb madár énekelt...

És mindennap hajnalhasadtakor és napnyugtakor csillogó arannyá vált a kis hant, mert az Égnek minden sugara összegyűlt e helyre, visszajött a Napleány szívéhez, mely lakásuk volt és amelyet az egész világ szeretett...

Románból fordította:
Ifj. Popa Miklós.

PURGO
BAYER

Májusi sugarak.

Irtta: K. ENDRE KÓZÁ.

A nőképző első osztályban négy fiatal leányka került egymás mellé. Tizenhárom-tizennégy éves mosolygó ártatlanság, mind a négy, akik az ország különböző tájairól a tanulás vágyától úzve most hagyták oda először a szülei házat.

Hamar összebarátkozott a négy leányka. Megfogadták egymásnak, hogy ők, az idegenből ideszakadtak, kitarfanak egymás mellett s amiben lehet, segítségére lesznek egymásnak.

Dicséretes fogadásukat meg is tartották. Az egyik kitűnően beszélt a német nyelvet és a német leckékben segítségére volt a másik háromnak. A másik pompásan számolt s megkönnyítette társainak az algebra sok zárójeles feladatainak megoldását. A harmadik gyönyörűen kézimunkált, a negyedik üdén csengő hangján elénekelt dalaival s ügyes hegedűjátékával tette változatossá barát-nőinek az iskolai életet.

Szegények voltak mind a négyen. Nem tellett nekik az intézeti bennlakásra. Megszámolták s otthon nehezen nélkülözött pénzecskéket kaptak ők hazulról csak, amelyből szállásadójuknak megfizették a kialkudott „kosztpénzt”.

Mondom, szegények voltak. Ki hinné aztán, hogy éppen a szegénységükben rejlett az ő boldogságuk? Pedig úgy van, mert örülni tudtak minden csekélységnek s nem irigyeltek egymástól semmit sem. Minden holmijukat közösnek tekintették s ez soha nem adott okot összeveszésre, mert jól nevelt, jószívű gyermekek voltak, akik ha tettek valamit, szívesen tették.

Egymás iránti önzetlen szeretetük annyira fejlődött már, hogy annak szemmel látható, külső kifejezést is akartak adni, hadd lássa mindenki, hogy ők a szeretet jogán egymáshoz tartoznak.

Boriskának hívták köztük a legnagyobbikat.

Egy májusi reggelen Boriska szép piros delén bluzt vett elő a ruhás kofferjéből s azt magára véve kabát nélkül ment az iskolába.

Három barátnőjének nagyon megtetszett a piros bluz s a feketehajú Irma kimondta a határozatot:

— Lányok, mi is vegyünk piros delént és csináltassunk belőle olyan bluzt, mint a Boriskáé. Legyen egyforma ruhánk, legalább azt hiszik, testvérek vagyunk.

— Helyes, helyes! — örvendeztek mind.

A határozatotott felfelvetve, ugyanis szeptember óta nagyban fatarékoskodtak a lányok. Maguk sem tudták, mire gyűjtögettek az amugy is nagyon

kiszámított pénzecskéből azt a néhány koronát, amit mégis nélkülözhettek. És ime, itt van „az előre nem látott kiadás” — piros bluz lett belőle! Megvették a delént és pár nap múlva már egyforma bluzban mentek az iskolába.

Ugy virított ez a négy piros bluz az utca szürkéségében, mint a földből kiemelkedő, szép pipacsvirág. Négy piros bluzból négy harmatos leányarc mosolygott elő . . .

Amint a város főutcájára értek, takaros kis katonacsapat lépegetett feljűk az út közepén. — Az édes anyjuk csókját még a homlokukon érző csinos legénykékből állott a csapat. Csupa katonadiák, kis kadett volt. Most jöttek haza a reggeli gyakorlatról.

Vezetűk a csapat élén haladva hamar fölfedezte a gyalogjárón imbolygó négy piros bluzt s kedvesen hamiskás mosoly futott át arcán, mikor harsányan elkidította magát:

— Balra nézz!

A csapat minden kis katonája teljes testhosszában kiegyenesedve, arcát a négy piros bluz piruló tulajdonosa felé fordítva, katonás feszeséggel vonult el a leányok előtt.

Májusi napsűtés ragyogott az égbolton, sugárszálaival megaranyozva egy csoport gyerekarcot s melegséget lopva még az utca hideg kövére is.

A jelenet olyan kedves volt, hogy a járókelők nagyrésze megállott és mosolyogva nézte a fiztetefadásnak ezt a hamiskás, mégis szép kifejezését.

Boriskáék pedig úgy érezték, hogy igen, ők az édes apák verejtékfilléréiből élők, édes jó anyák mindennapi imájába foglalt, szorgalmas lányok fiztetefet, megbecsűlést érdemelnek nagyoktól, kicsinyektől egyaránt és kipirult arccal, mosolyogva biccentették meg fejüket a tisztelgő legényké felé.

Sok-sok májusi napsugár hintette azóta áldó sugarát a földre. A négy piros bluzt, négy szekrényben egymástól nagyon-nagyon messze hűségesen őrzik a négy leányka most is, mint az összetartás, szeretet jelvényét . . .

Gyerekek, ha az édes mamátok ócska holmija közt rátalálnátok véletlenül a négy piros bluz közül valamelyikre, simogassátok meg szeretettel s a világért el ne vagdaljátok, mert csodaereje van annak. Májusi napsugár melegét lopja be az édes mamák szívébe a legnagyobb tél közepén is. . . Azért ne bántsátok.

Czenczi néni vendégei.

(Őcsike levele.)

Édes Nagyapókám, amint már irtam magának, Czenczi néni kihozott üdülni az ő rózsadombi villájába, amely — amint szintén irtam — egyszer majd rám fog esni, mivelhogy Czenczi néni, akár hiszi nagyapókám,

akár nem, valóságos szerelmes lett belém. Hogy ne unatkozzam, kihívta Andrást is, aminek én igen örültem már azért is, hogy segít nekem a nadselű gondolatok kitalálásában.

— No, gyerekek, mondta egy reggel

Czenczi néni, ma délután kedves vendégem lesz. Eljön a kedves Czili néni, a Szepe bácsi felesége meg a Lipikéje, aki már nagy diák, de igen kedves fiú. Hiszen ismeritek, ugy-e?

— Hogyne, hogyne, szontyolódtunk el mindaketten. Ismerjük Szepe bácsit is, Lipikét is, egyszer meg is látogattak, amikor a Balaton mellett nyaraltunk.

— Hát Czili néni nem ismeritek? Kérdezte Czenczi néni.

— Mi nem, de ismeri az anyus. Azt mondta, olyan kövér, hogy kitehnék belőle három Czenczi néni. Ha nincs őv a derekán, akkor csak egy hordót mutat, de ha őv van rajta, az egy hordóból kettő lesz.

— Ó, ó, sápitozott Czenczi néni, de rossz nyelve van a ti mamátoknak. No de, most megyek, kuglófot sütök, ti meg játszatok rendesen. Értettétek? Ren-de-sen.

— Igenis, édes Czenczi néni, ren-de-sen. Hát játszottunk is rendesen, de szüntelen azon törtük a fejünket, hogyan tréfálhatnók meg Lipikét, ezt az utálatos fickót, ezt a görbe fuszujka karót, meg a kedves mamáját, annak a bizonyos Szepe bácsinak a feleségét, amely Szepe bácsi egyszer megátkozott minket, hogy bajusunk és szakállunk nőjön. Hogy mit süttöttünk ki, hát az mindjárt kiséül, ne tessék türelmetlenkedni, édes nagyapókám.

Ha látta volna édes nagyapókám, mily büszkén és boldogan tette a megterített asz-

— Mi, — mondtuk egyszerre, — hogy ezt a nadselű kuglófot az a dupla hordó Czili néni meg az az utálatos fuszujka karó Lipike egye el előlünk? Szépen!

Csak azt vártuk, hogy Czenczi néni kitegye a lábát az ebédlőből. Nem kellett sokáig várunk: szólt az előszoba csengője, Czenczi néni magánkívül szaladt a kedves vendégek elé.

— Isten hozott édes Czilikém: (Czilikém! Czenczi néninek ez a dupla hordó Czilike!)
— Csókollak, drága Czenczikém! (Puszi, puszi, puszi!)

— Ó, ó, de megnőttél, édes Lipikém!
— Már magasabb az apjánál, — dicsekedett Czilike néni!

Amig így édelegtek, édeskedtek, nosza, neki láttunk a kuglófnak, csakugy gyurtuk ma-

talra Czenczi néni a kuglófot, mely — el kell ismernem — remekmű volt (s micsoda illata!) nem csodálni, hogy rögtön megszületett a nadselű gondolatunk. Egyszerre született meg mindkettőnk agyában, tehát duplán nadselű volt.

gunkba. Igazi versenyzabálás volt ez, nagyapókám. Tisztában voltunk azzal, hogy egy hétig

üres leves és üres tea lesz reggelink, ebédünk, vacsoránk, de mit bántuk mi, csak az a fuszujka karó Lipike, aki mindig lenézett bennünket, mert hogy kiátiuk vagyunk, ne kapjon ebből a pompás kuglófból.

Mondanom se kell, közben erősen fűlünk, hogy idejében elillan hassunk. Hiszen el is illantunk idejében, de a nagy sietségben levertek a csészéket, a cukortartót, — hát nagyapóra bizom: képzelje el, hogy mi volt, amikor Czenczi néni belépett a kedves vendégekkel. Ha újságíró volnék (nem vagyok, de még lehetek) így kezdeném a szörnyű eset leírását: Rettentő látvány tárult a belépők elé. Az uzsonnának fuccs. Czenczi néni elájult. A fuszujka karó Lipike (ezt még jól hallottuk) lecsirkefogózott minket.

Nem baj, a fő, hogy mi ettük meg a kuglófot s nem fuszujka karó Lipike.

Még csak annyit, édes nagyapókám, hogy ezután a nadselü gondolat után haza siettünk a szülei hajlékba, ahol is anyus, megtudván, hogy mért siettünk haza, mondá, amint következik:

— Bizony, ha megettétek a kuglófot, nem is Öcsikére száll a Czenczi néni villája, hanem Lipikére.

— Bánom is én, mondván, csak jól ráessék arra az utálatos fuszujka karóra.

Jól mondtam-e, édes nagyapókám?

(Kisbaczon.)

A másolat hitelesül:

ELEK NAGYAPÓ.

Ilike bábui.

— Irta: Bodor Aladárné. —

Ilike már megint sirva jött haza az iskolából.

— Olyan szép babát láttam a kirakatban! — bömbölte keservesen.

— Ejnye és ezért kell így kétségbeesni? — kérdezte édesanyja a fejét csóválva.

— Igen, mert nekem nincs olyan szép babám! — sirt tovább Ilike.

Édesanyja megfogta a kezét és az ölébe vette.

— Látod, ez a te bajod, kis leányom, — szólt hozzá szomoruan. — Mindig csak az tetszik, ami nem a tied. De mihelyt megkaptad, a többi mellé a sarokba dobod.

— Igen, de ez alvó baba és azt mondják, beszélni is tud! Ezt sohasem unnám meg. Óh, anyukám, ha én ezt megkaphatnám!

— Na jól van — felelt az édesanyja. Megkaphatod. Pedig megfogadtam már, hogy nem veszek több játékot neked, mert nem becsülöd meg. De ez lesz azután az utolsó próba. Ugy is lett. Ilike megkapta az óhajtott babát. Szép hosszú haja volt, tudott aludni s ha meghuztak egy zsineget, azt mondta: Mama! Mama!

Ilike nagyon örült neki. Első nap még aludni is magával vitte, anyyira szerette. Második nap azonban már elfelejtette megfésülni, a harmadik napon pedig unottan jelentette ki:

— Borzasztó buta ez a baba! Egész nap nem mond egyebet, mint: Mama! Mama! Mama!

Negyedik nap pedig szegény új baba is a többi mellé a sarokba került.

Édesanyja így szólt egy este Ilikehez:

— Szegény babák! Óh, hogy panaszkodhatnak ma éjjel egymásnak! Szivtelen leány vagy! Megérdemelnéd, hogy én is úgy bánjak teveled, mint te a babáiddal!

És az este Ilike-t nem csókolta meg az édesanyja.

Ilike sokáig hanykolódott ágyában, míg el tudott aludni.

Egyszer csak a sarok felől beszédet hallott. Megismerte az új baba hangját.

— Milyen szivtelen, hanyag teremtés! Ezt igazán nem reméltem, hogy ilyen korán a sarokba jutok!

— Ne busulj! — felelt egy másik bábu. — Én még korábban jutottam e szomorú sorsra.

— Jajajaj, — nyögött egy táncosnő baba — nekem ráadásul még a lábam is kitörte!

— Jaj, csak a szemem világát nyerném újra vissza! — panaszkodott egy csinos szobalány-baba. — Világtalaná tett az a szivtelen Ilike!

— Jaj, engem meg úgy a földhöz vágott, hogy letörött az orrom! Elcsufított örök életemre! — fakadt sirva egy kertészleány.

— Oh bájos hölgyeim, hát akkor én mit szóljak? — szólalt meg egy zordon mély férfihang, a katona-bábu volt. Többől kitepte mind a két karomat!

— Az én szegény menyasszonykámnak kicsavarta a fejét! — sirdogált a tót fiu egy fejetlen bábu mellett. — Meghalt szegényke, és soha nem lesz nekem feleségem...

És így tovább. Sirás, nyögés és jajgatás

Köhögésnél,
hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

hangzott a szobába. Ilike nyugtalanul nyitotta ki a szemét s ágyából éppen a sarokba látott. Minden bábuját sorra megismerte. Bizony, nyomoruságos állapotban voltak.

Ennyi gonoszság nem maradhat büntetlenül — kiáltott most egy bosszus férfihang s nyomában fenyegető zsvaj, vérfagyasztó lárma keletkezett.

— Igen, büntessük meg! — felelték egyhangulag.

— Én a két szemét szurom ki, mint ő az enyémet!

— Én eltöröm a lábát!

— Én a két karját!

— Én betöröm az orrát!

— Én kicsavarom a nyakát!... — zúgtak a bábuk és az ágy felé indultak.

Ilike egész testében dermedten, lecsukott szemmel várta, hogy mi fog történni.

— Várjatok! A bosszuállás nem lenne szép dolog! — kiáltott most egy egészen másféle kedves tiszta hang a közelében s a többiek hirtelen elhallgattak.

— ... Megismertek, ugye, folytatta ezután. Én a bábuk tündére vagyok! Azért jöttem, hogy a szivtelent megbüntessem, nektek pedig a hiányzó lábat, kart és orrot visszaadjam. Reggelre mindegyitek ép és egészséges lesz, még ennek a fejetlen bábunak is visszánő a feje. Ilike azonban büntetésül bábuvá varázsolom.

Ilike e szavakra valami eltompulást érzett a fejében s azután mintha valaki fölemelte volna. S egyszerre csak egy fényes kirakatsban találta magát.

Arra jött egy kislány a mamájával.

— Ejnye de szép új baba! — kiáltott a kislány Ilike előtt. Azonnal megvették s a kislány hazavitte. Egész nap játszott vele, este pedig a saját ágyába fektette. Másnap, mikor megfésülte, nagyon huzta a haját s Ili-baba majdnem sirva fakadt fájdalmában. Szerette volna megmondani a kis lánynak, hogy ő nem közönséges baba, ámde csak azt tudta mondani: Mama! Mama! Mama! Majd éhséget érzett s nem tudott enni kérni. Elzsibbadt a karja, de nem tudta mozdítani. Borzasztó volt.

— Ejnye de ostoba ez a baba! Nem tud mást mondani, mint hogy mama, mama, mama! — kiáltott fel bosszankodva a kislány s unottan egy sarokba dobta Ili-babát. Szegény úgy érezte, eltörött a karja s nagyot sikoltva elájult fájdalmában.

Mikor nagysokára magához tért végre, édesanyját látta meg az ágya mellett s a jó doktor-bácsit. Az ágyában pedig és az ágya körül mind ott voltak a babái. És csodálatos! egynek sem hiányzott se keze, se lába, ép és egészséges volt valamennyi!

— A jó babatündér hát meggyógyított titeket! — kiáltott föl boldogan Ilike és sorra ölelte babáit.

— No hiszen már holnap fölkelhet a kislány! Remélem, nem lesz láza! — szólt nevetve a jó doktor bácsi, mielőtt eltávozott.

Ilike nek most valami eszébe jutott. Elgondolkozott.

— Édesmama... édesmama... — kérdezte. — De hát hogy kerültem én ide?

— Hogy hogyan? — felelt édesanyja csodálkozva. — Hát hisz itt voltál a szobácskában mindig. Csak éppen hogy kiestél az ágyból!

— Kiestem az ágyból?...

— Igen. Hirtelen lázad lett és álmodban történhetett. Én csak a sikoltásra lettem figyelmes. Befutok: hát te az ágy előtt fekszel, nem is tudtál magadról. A karodra estél s megrándult egy kissé. Fáj még édes szivem?

— Csak egy kicsit — felelte Ilike a karját mozdítva, majd ismét elgondolkozott. — De hát a bábúimat ki gyógyította meg?

— Egész nap lázad volt s a bábuidat sirattad, hogy rosszul bántál velük. Én látom, hogy őszintén megbántad hanyagságodat, hát megcsináltattam őket.

Ilike hihetetlenül rázta meg a fejét.

— Megcsináltattad? ... Hát nem a babatündér gyógyította meg őket?

Édesmama elmosolyodott:

— No igen... Hisz neked van igazad... Babatündér gyógyította meg szegényeket. De mondd csak, fogod-e szeretni, fogsz-e rájuk vigyázni ezután? Szegény bábuk, hisz olyan sokat szenvedtek...

— Nagyon fogom szeretni, gondolni őket, édesanyám! szölt Ilike és könnyes szemekkel arra gondolt, milyen sokat szenvedett bábukorában ő attól a szivtelen kislánytól... Aztán csodálkozva nézett az anyjára, hogy hát csakugyan az édesanyja nem tud semmit arról, hogy ő is volt baba és hogy kitörte a karját, és hogy oh bizonyára őt is a jó babatündér, gyógyította meg...?

Gyermekek, ne bánjátok!

(Gaerin de Luteau verse.)

— Magyarba átültette: BÁNYAI LÁSZLÓ. —

A bájos fészek
Ott bujik lombok alatt;
Vidám szemü, kegyetlen kis hadak,
A bájos fészek
Ott bujik lombok alatt,
S jaj! kinzó kézzel hozzá miért értek?
Madárkák puha rejteke,
És ti még zavarnátok?
Tavas reménye benne s anyák szeretetc,
Gyermekek, ne bánjátok!

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELŐJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés az egyiptomi királysirokról.)

TAMÁS: Régebben azt hallottam tőled, hogy az egyiptomi fáraók temetkezés céljából emelték a hatalmas piramisokat. Bebalzsamozott testük itt várta a feltámadást. Most meg azt olvastam, hogy az egyik egyiptomi király sírjára rábukkantak a föld alatt.

APA: Ugy látom, szemrehányást teszel, mert félrevezettelek. Pedig nincs igazad. Én nem mondtam, hogy minden egyiptomi király piramist emelt magának örökös nyugvóhelyül, csak annyit mondtam, hogy a piramis temetkező hely. Most már azt is hozzáteszem, hogy szép, diszes, szinte örök időkre szóló de nem nyugodalmas. Az óriási piramisok megmaradtak, de építőik eltűntek. Az a nagyur sohase hitte volna, hogy eljön az idő, amikor a holttestéhez idegenek mernek közeledni. Egyetlen intésére százezer ember indult a nehéz munkába hogy örökös lakást építsen számára. Hiábavaló volt a király parancsa, a rabszolga-felügyelők kegyetlensége, a munkások sóhaja.

TAMÁS: Mi történt a királyok holttestével? Hová lettek a diszes koporsók? Kik mertek hozzányúlni a sírokhoz?

APA: Már a kérdésedben benne van az ok, amiért a királyok bebalzsamozott testének el kellett pusztulniuk. Diszesek voltak a koporsók. Ma már tudjuk, hogy nemcsak a koporsók voltak diszesek, hanem nagy kincseket helyeztek a sírokba. Arany és ezüst szobrok, ékszerek, drága disztárgyak kerültek a királyok mumiái mellé. Sok ember végignézte sóvárgó szemmel a drága disztárgyak utolsó útját és ezért nem volt ez az út a legutolsó. Hiába zárták el a piramisok bejáratát, hiába állították öröket, hiába irták ki a legborzasztóbb átlókat a sír nyugalmának megháborítóira, elindultak a sírrablók az éj sötétjében és egyszerűen csak megtalálták a sírkamrához vezető utat. Nem használt az sem; hogy átlutakat készítettek, hosszas kutatás után rábukkantak az eredetire. A kincs vonzotta az embereket. A halott fáraónak megszűnt a hatalma. A legtöbbször nem sokkal a temetés után már próbálkoztak a rablók; egy-egy sírt többször is kiraboltak. Volt ott vinni való elég.

De nem mindeniket egyiptomiak rabolták ki. Évezredek alatt Egyiptom idegen uralom alá is került, a betörő idegenek semmi kegyelettel sem voltak a régi egyiptomi királyok iránt. Ezen nem is csodálkozhatunk. Legjobban azokra haragszom, akik a király hü embereinek mutatkoztak és halála után részt vettek a fosztogatásban. Nagy a gyanum, hogy több esetben a halott király volt főemberei is résztvehettek a sírrablásban. Ők persze jól tudták, milyen értékek kerültek a sírkamrákba. A messzire látszó piramis mindenkinek a figyelmét magára vonta.

Most már láthatod, miért nem volt nyugodalmas a pihenő hely. Ezért jöttek a királyok arra a gondolatra, hogy jobb lesz a föld alá temetkezni. Találtak egy csendes völgyet, melyet ma a "Királysirok völgyé"-nek hívunk. Sok száz éven át ide temetkeztek.

TAMÁS: Itt nem helyezhettek el annyi értékes dolgot, mint a piramisokban levő nagy termekben.

APA: Amennyit csak akartak. Munkások állottak korlátlanul a rendelkezésükre. Nem szűk sírokat ástak, hanem szép nagy lakásokat építettek a föld alatt. Legelőször egy hosszú folyosót építettek; ebben meghajlás nélkül járhatott az ember. A folyosó szobába nyilott; a szobából rendszeren még hét szoba nyilott. Szép kis lakás volt a föld alatt. Az egyik szobában elhelyezték a mumiát, a többiben a kincseket.

TAMÁS: Ezt a munkát is sok ember végezte, megjegyezte a sír bejáratát és társaival éppen úgy kirabolhatta a sírt, mint a piramisokat.

APA: A föld alá helyezett sírt nehezebb volt kirabolni. A Királysirok völgyében örök és felügyelő tisztviselők voltak. Ásni is kellett. Az ásás hosszabb ideig tart, zajjal jár, könnyebben rajtaütnek a rablókon. Aztán valószínűleg gondoskodtak arról, hogy kevés ember mondhatta el, hová temették a királyt. Az egyik építőmester elmondja egy feliratban, hogy egyedül ügyelt fel a munkára. Senki sem látta a sírt. Persze, a munkások ott voltak, de azok valószínűleg nem mondhattak el semmit végzett munkájukról. No, ne gondoldj mindjárt a legrosszabbra! Talán nem mészárolták le őket, de minden valószínűség szerint az egyiptomi nyelvet nem ismerő hadifoglyok voltak. Én visszaküldtem volna őket a hazájukba, hogy elfelejtsék lassanként a helyet is, ahol megförtak. Az egyiptomi építőmester valószínűleg kegyetlenebb eszközökkel kényszerítette némaságra őket.

TAMÁS: Megmaradtak ezek a sírok?

APA: Mind kirabolták őket. Voltak sírok, melyeket a felügyelők raboltak ki. Ránk maradt egy pörirat. Ebben néhány alkalmazottat fosztogatással vádolnak. Az a kincs, mely a földbe temetve gazdátlanul hever, nyugtalanítja és izgatja a kevésbé becsületes embert. Évszázadok alatt pedig sok becsületes és nem tisztességes ember akadt az örök és a felügyelők között. Maradtak azonban ránk királymumiák. A rablók nem szívesen bántották a bebalzsamozott testet. Rájuk nézve értéke nem volt. A kirabolt sírok mumiáinak nagy részét az egyiptomiak egy közös sírteremben helyezték el. Itt alig volt kincs, olyan nagy semmi esetre se, hogy izgatta volna az embereket. A

sir jól el is volt rejtve; nem régen fedezték fel. Már azt hittük, hogy nem találunk egyetlen érintetlen sirt sem a királyok völgyében. Sok ember foglalkozott ott ásással, de régi sir lejárataira nem bukkantak. A régi, kiürített sírok kedvéért nagyon sok ember megfordult a Királysírok völgyében.

TAMÁS: Mióta üresek a sírok?

APA: Legnagyobb részük nagyon régen. Krisztus születése után pár évszázaddal egyben-másikban remete is lakott. Aztán Egyiptom az arabok kezébe került. Ők nem kímélték az emlékeket. A későbbi zavaros időben rablók huzódtak meg a régi királysírokban.

TAMÁS: A Királysírok völgyében minden talpalatnyi területet fel kellene ásni, hátha még — jól elrejtve — egy királysirt találnának.

APA: Ugy látom, a kincsek nyugtalanítanak téged is.

TAMÁS: Nem a kincsekre gondolok, de egy érintetlen királysírból sok mindent meg lehetne tudni. Akkor látnánk világosan, hogy milyen emberek voltak tulajdonképpen az egyiptomiak.

APA: Ha nem a kincsek nyugtalanítanak, hanem az egyiptomiak élete, megérdemled, hogy elmondjam neked a legújabb ásás történetét. Egy gazdag angol tudósnek szintén az a gondolata támadt, hogy még egyszer végig kell kutatnia a völgyet. Nem sajnálta a pénzt, rendelkezésére bocsátotta egy híres tudósnek Carter-nek. Az ő nevét is érdemes megjegyezni, Carnernak hívták. Szegény Carter hónapról-hónapra folytatta az ásást, de bizony királysirt nem talált.

Teljesen eredménytelen nem volt a kutatás, mert a régi világnak sok kisebb-nagyobb emléke napfényre került, de az eredmény nem állt arányban a munkával és a ráfordított idővel; nem gazdagította Egyiptomról eddigi ismereteinket. Már-már elcsüggedt, amikor egy dombocskára látta kitűnő gondolata támadt. Vajjon nem úgy keletkezett-e az a dombocskára, hogy a többi sírok kiásott földjét odahordták? Ez a föld aztán megszaporozott a sivatag homokjával és a sziklák törmelékeivel? Ha így keletkezett, talán a domb alatt egy királysir van, mégpedig érintetlen, mert a halom megvédte nemcsak a rablóktól, de eltakarta a kutatók szeme elől is. A közelben egy egyiptomi faraóra vonatkozó emléket talált. Megérősödött benne az a gondolat, hogy a domb alatt kell a sírnak lennie. A halmot el kell hordatni. Megkezdődött a nehéz munka, napról-napra fogyott a föld, de eredmény nem mutatkozott. Egy napon már-már a teljes csüggedés fogta el Carter lelkét, amikor az egyik munkás jelentette, hogy egy lépcsőfokra talált. Nagy izgalom között folytatják a munkát, kiássák a második, majd harmadik lépcsőfokot.

Világos már, hogy lépcsőzet áll előttük, mely a mélybe vezet. Mi lesz vajjon az eredmény? Talán egy érintetlen királysir, talán csak egy megkezdett és abbahagyott alkotás? Talán kirabolták és aztán került föléje a halom? Képzelted, milyen izgatott lehetett Carter. Legközelebb majd elmondom, mit találtak a lépcsők kiásása után.

(Budape-1)

Mária köpenye.

— Irla: ERDÉLYI VERA. —

Mária, az égi asszony,
Ezüstfátyolt vont fejére,
S csillaghímes kék köpenyét
Kiterítette a földre,
A bús rögre.

Csillaghímes köpenyének
Két sarka ért a tengerbe,
Másik kettő — mint az áldás —
Hullott rá a barna rögre,
Buzaföldre.

Mint megannyi kékszin csillag
Nyílt a virág a buzába
Innen visznek majd bokrétát
Szűz Mária templomába
Az oltárra.

Kék köpenynek kék színétől
A tenger is csupa kék lett,
Kék tükörré változott át,
Mint egy álom, olyan szép lett,
Égszínkék lett.

Kék tükörből kék csillagok
Ragyognak fel vissza Rája,
Felhők közül ránk mosolygó
Szépséges szép Madonnára,
Szűz Anyánkra!

[Nagyvárad.]

A Cimora sorsjátéka

eddigi eredményeként a mai napig 167 darab sorsjegyet küldtünk el. Igyekezni fiúk, lányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és megejthessük a sorsolást.

A Cimora kiadóhivatala.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leierért:

1. Küzdalmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és D. ci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jákab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánnyéttel.

Kis rajziskola.

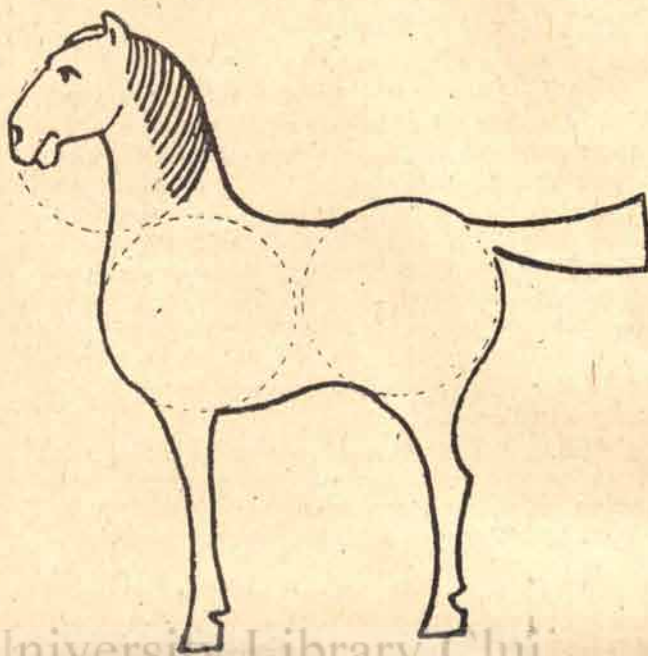
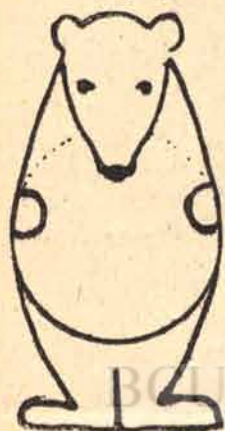
Rajzolja: ILONKA NÉNI, magyarázza: GYULA BÁCSI.

IV.

Megigérted tegnap, hogy elmeséled, mi történt Jutkával és Jancsival.

— Bizony, ha megigérted, meg is tartom a szavamat. Hát, amikor a kakas hallotta, hogy Jutka és Jancsi az iskolába igyekeznek, kukorékolt, ahogy a torkán kifért:

— Jaj ne menjetek! Az erdőben vár rátok egy borzasztó mackó, mellette ül a medvebocs

lovát az istállóból és a katonához vágatott vele.

is. Bizony széjjeltépnek azok benneteket.

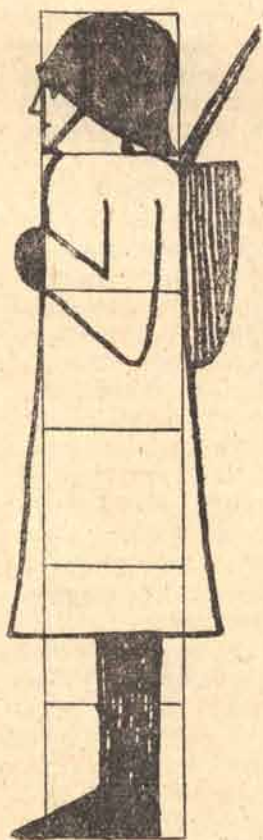
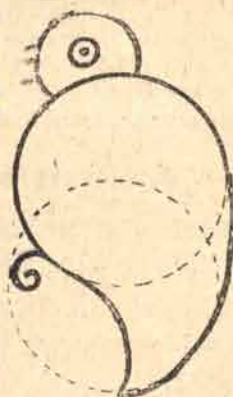
Jutka és Jancsi azonban nem hallgattak a kakasra, hanem tovább mentek.

— Nos, nos, mi történt velük?

— Jutka és Jancsi bizony tovább mentek, pedig egy vadgalamb is megszólította s mind azt

turbékolta, hogy ne menjenek tovább mert Maczkó ur széjjeltépi őket. De Jutka és Jancsi a vadgalambra sem hallgattak, tovább mentek. A vadgalamb, amikor látta, hogy nem hallgattak rája, elrepült a kis erdei manóhoz s elturbékolta neki a készülő szerencsétlenséget.

A kis törpe Gyurka nagyon megsajnálta a gyerekeket, hirtelen előhozta a kis tálios

— Hamar, jöjjön, katona bácsi, bajban vannak a gyerekek!

A katona bácsi nem volt rest, ő is fölült a pacira és mint a szélvész, vágattak a gyerekek után. No, éppen idejében érték utól. Akkor már a medve nagy morgással kergette is őket. Sirva menekültek szegénykék.

— Ne sirjatok, gyerekek!

A katona bácsi leugrott a táltosról, lekapta a puskát a válláról és megcélozta a medvét. Célzott, célzott, sokáig célzott és elsütötte a puskát. A puska nagyot durrant: — Durr!

— Durr! — kiáltott Palika örömmel.

A katona bácsi golyója leterítette a macskót és a gyerekek megmenekültek.

Palika lelkesülten nézegette a mese-mondás alatt készült rajzokat. Örült a lovacskának, megverte a csunya medvét, magcsókolta a jó kis törpe bácsit és még sokszor le kellett rajzolni a nagyszerű kalandot.

Azóta Palika nagy léptekkel járkal a szobákon végig, mint a katona bácsi. Ha észreveszi, hogy medve bujt el a zongora alá, odasompolyog, a kis ujját az arcához emeli, összehunyorítja a szemét, fölfujja az arcát és céloz, céloz soká, nagyon soká.

— Durr! — kiált egy nagyot. Elsült a puska. A medve morog, a földön fet-reng és Palika madzagon maga után huzza a lovacskáját és más fenevad után kutat. Így vadászik Palika reggeltől estig. Nem is félünk mi sem a far-

kastól, sem a medvétől, mert Palika csak megcélozza és — durr! — volt mackó, nics mackó!

(Szombathely.)

(VÉGE.)

Két veréb esete.

Írta: CSÜRÖS EMILIA.

(Bagolybácsi táskájából.)

Csiri és Csuri két pákosztos verébfióka volt. Ott volt a fészük az eresz alatt, a konyha ajtó felett, és míg nyár volt, reggeltől estig ott csicseregtek.

Már erős volt a szárnyuk, el tudtak repülni a bükkfa erdőig is, de azért inkább csak az udvar felett keringéltek és megelégedtek azzal, hogy egyik akácfáról a másikra szálltak. Őszintén szólva, lusta volt a két veréb urfi, azért nem szerettek messzire repülni. Egyszer arra ébredtek, hogy a fecskék nagy csapatokba verődve körül-körül repülik az udvart, kertet, aztán leszállnak hangos tanácskozásokra.

— Hát ti micsoda bolondságot csináltok? — szölitotta meg egy vele egyidős fecskefiókát Csiri.

— Erősítjük a szárnyainkat, hogy ha jön a hideg, kibírjuk a hosszú tengerentuli utazást! — felelte a fecske.

— No, ilyesmi sem jutna eszembe! — szólt fölényesen Csiri. — Erős az én szárnyam akkor is, ha nem fárasztom hiába! — És tovább sütkéreztek, csipogtak a napfényben.

Egy szép koraőszi reggelen a fecskék megint nagy csoportba verődve körülrepülték a házat, kertet, udvart, elbucsztak mindentől és mindenkitől és utrakelték messze, messze, melegebb vidékekre. A verebek csak nézték őket gnyos csipogással.

— No bizony, majd bolondok leszünk elmenni innen, mikor olyan szépen süt a nap

és olyan sok elhullott buzaszem van a kazlak körül!

A fecskék elmentek és a verebek tovább is ott kényelmeskedtek egyik fáról a másikra szállva.

Hanem egy reggel az történt, hogy nem tudtak vizet inni a tócsákból, mert csillogó jéggé változott át a víz. Diderégtek a verebek, panaszosan csipogtak, de nem tudták gyöngeszőrükkel feltörni a jeget.

Keservesen panaszkodtak egymásnak.

— Mi lesz velünk, Csiri? Megfagyunk!

— Meg bizony! Csipogta Csiri és még éhen is halunk, a buzaszemek mind belefagytak a földbe!

— A legjobban akkor ijedtek meg, amikor elkezdett havazni. Egyik napról a másikra vastag fehér takaró borult a földre, kazlakra, háztetőkre.

No, itt már komoly terven törte a fejét a két kis éhenkórász.

— Te Csiri! Tudod mit? Menjünk mi is el, mint a fecskék melegebb vidékeire!

— Jaj de okos fiu vagy, te Csiri! Persze, hogy megyünk! Ahol meleg van, ott bizonyosan buzaszemecske is van, nem fogunk sem éhezni, sem fázni!

A gondolatot tett követte. A két veréb szárnyra kelt és elindult melegebb vidékekre. Csiri ment elől, Csuri utána. Már előre örültek a nap-sugárnak, buzaszemecskéknek, ami rájuk a melegebb vidéken vár.

Aztán mondjam, ne mondjam? Bizony Csiri és Csuri sosem jutottak el a melegebb vidékre. Még a bükkfa erdőig sem értek, amikor gyenge szárnyuk nem bírta tovább a repülést és kifáradva alétan hullottak a hideg hóba. Fel sem keltek onnan többé, — megfagytak.

Gyakorlással, edzéssel kora ifjúságunkban gyűjtsünk erőt az élet későbbi harcaihoz, mert ha akkor törődünk csak az erőnkkel, amikor szükség van rá, — akkor már késő lesz.

(Koltzsvár)

Rókáné komámasszony bujdosása.

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ.

Igen rosszra fordult egyszer rókáné komámasszony dolga. Három éjjel s három nap nem akadt ám egy falat. Üres gyomra folyton morgott, folyton korgott. Fülét, farkát leeresztette, magát bunak eresztette. Mit gondolt, mit nem, azt gondolta magában: elmegy messzire, akár a világ végére. Addig megy, meg se áll, míg peccenyét nem talál. Úgy tett, ahogy gondolta. Ment, mendegélt, nagy busan. Aki látta megsajnálta, olyan szomorú volt. Egyszerre csak szembejő vele kakas-urfi s kérdi:

— Hová, háová, komámasszony?

— Ne is kérdezd, kakas urfi, — felelt komámasszony. Elbujdosom a világ végére, hogy ne legyen senkinek terhére!

Mondta a kakas:

— Oh, oh, szegény komámasszony! Ha elvinnél, veled mennék. Hátha tán hasznodra lennék?

— Velem? Ilyen szerencsétlen teremtséssel? — csudálkozott komámasszony. Hát jere, ha van kedved. Úlj fel a hátamra. Legalább nem megyek magam.

Kakas urfi felröppent a komámasszony hátára, nagyot kukorékolt, szárnyát összecsatogtatta. Hej, hogy az utnak, rossz vége lesz, bizony, nem gondolta.

Tovább mentek, mendegéltek, szép buza-föld mellé értek. Ott repdesett két galamb. Hej, hogy megijedtek szegény galambocskák! Felrepültek, hagyták a magocskát.

— Oh, oh, — szenteskedett komámasszony — ne féljetez én nem bántlak. Vége már a ravaszágnak. Bujdosója lettem a világnak.

— Oh, szegény rókáné komámasszony, bugtak, burukkoltak a galambok. Fája a szivünk, majd meghasad. Ugy-e bár, üres a hasad? Veled megyünk, vigy magaddal!

— Hát, jertek, van hely a hátamon nektek is, mondta komámasszony s nagyokat sóhajtott.

Tovább mentek, mendegéltek, egy kerek tó mellé értek. Ott uszált egy kácsa. Kérdezte ez:

— Háp, háp, háová, komámasszony?

— Mondjam tovább, ne mondjam? Kácsának is kedve kerekedett, rókánéra telepedett.

Tovább mendegéltek s egy barlanghoz értek.

— Na, itt álljunk meg, mondta a komámasszony. Egy nagy tengeren kell átmenjünk. Mielőtt átmennénk, mindenki gyónja meg a bűnét. Te kezdted a gyónást, kakas urfi!

Bement a barlangba a komámasszony, a többiek egyenként mentek be utána. Elsőnek a kakas urfi ment be.

— Mi a bűnöd, kakas urfi? — kérdezte a komámasszony.

— Kikeriki, kukoriku! Nincsen nekem semmi bűnöm!

— Dehogy nincs! — mondta a komámasszony. — Hát, az nem bűn, hogy hajnalban kukorékolsz s nem hagyod aludni az embereket?

Egy szóval sem védekezhetett Kakas urfi, komámasszony egy-kettőre felfalta.

Akkor kiszólt:

— Jöjjetek be, galambok! Nos, mi a bűnötök.

— Nincs nekünk semmi bűnünk, — felelték a galambok.

— Nincs? Hát a veteménymagvakat ki szedi ki a földből, mielőtt kikelnének? Borzasztó nagy bűn ez!

Szegény galambocskák többet nem szólhattak. Őket is bekapta komámasszony.

Most a kácsát hívta be.

— Mi a bűnöd? Mit mondasz? Semmi sincs? Dehogy nincs! Hát nem loptad el a király koronáját? Ott a fejedén! Tagadod?

— Tagadom! Nem igaz! — mondta a kácsa. — Várjon csak kend komámasszony, mindjárt tanut hívok!

— Hát, csak hívjon, — gondolta a komámasszony. Már ugyis jól megvacsorázott s a tanut majd másnap eszi meg.

Kiment a kácsa a barlangból s ahogy kiment, mindjárt találkozott egy vadással.

— Jere, vadász, jere, — szölitotta meg a kácsa a vadászt. — Róka van a barlangban.

Egyszeribe a barlanghoz mentek s ott a kácsa bekiáltott:

— Háp, háp, jöjjön ki, kedves komámasszony! Itt a tanu!

Rókané komámasszony nagy örömeben kidugta az orrát, a vadász meg, durr! meglötte a komámasszonyt.

Ha a vadász a komámasszonyt le nem lötte volna, az én mesém is tovább tartott volna.
(Kisbaczon)

A Cimbora könyvestáskája.

Annak a hirdetésnek, amit a Cimbora legutóbbi számában közzétettünk és amely még most is megjelenik, váratlanul nagy sikere volt. Oly tömegesen kapjuk a megrendeléseket, hogy ma már akadt egy kötetünk, amely teljesen elfogyott és így azoknak, akik a jövőben fogják a 8 kötetes könyvestáskát megrendelni, nem tudjuk már a Cimbora 1923.-ik évfolyamának 1. félévét szállítani. Az újonnan rendelők a Cimbora 1923.-ik évfolyamának 2. félévét és az 1924 ik évfolyam 1. félévét kapják meg majd beköelve, mert hihetetlen nagy kedvezményünket kénytelenek vagyunk egy hónappal meghosszabbítani. Május 15-e előtt ugyanis nagyon sok előfizetőnk azzal a kéréssel fordult hozzánk, hogy nem akarja ezt a ritka könyvvásárlási alkalmat elszalasztani, de e pillanatban nincsen még pénze, amellyel a könyveket megvásárolhatná, éppen most rakosgatja félre az úszona pénzeket és a szüleitől kapott ajándékpénzeket, miért is arra kérnek bennünket, hogy adjanak nekik is alkalmat arra, hogy a Cimbora-könyvestáskáját megvásárolhassák.

Olyan szépek voltak ezek a levelek és olyan szívhezszóloak, hogy kénytelenek voltunk

az olcsó könyvvásárt június hó 15-ig

meghosszabbítani.

Eddig az ideig mindenkinek rendelkezésére állunk és kívánjuk, hogy minden olvasónk megvehesse az ideig vagy a 6 vagy a 8 kötetes sorozatunkat ezeket a pompás gyermekregényeket, ifjúsági olvasmányokat, amelyekhez felnőtt korukban is biztosan szívesen fognak visszatérni.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Pályi Gyula Losonc, Schwartz Magdolna Losonc, Hanvay Klára Csizfűrdő, Gede István Rimaszombat, Előfizetési díja április 1-től június 30-ig ki van egyenlítve. — Riesler Laci, Rimaszombat. Az átutalt 20 ek.-ával előfizetési díja április 1-től június 30-ig ki van egyenlítve. — Bod Agi, Siac. Előfizetési díjad április 1-től június 30-ig ki van egyenlítve. — Ruprich Teréz, Rimaszombat. Az átutalt 40 ek.-ával előfizetési díja ápr. 1-től június 30-ig ki van egyenlítve.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Aradról levelet kaptunk a Szántó és Komlós cég lezélpapirosán, melyben a Cimbora beszüntetését kérik. Az aláírás olvashatatlannal, kérjük olvasható aláírással a címet velünk ismét közölni, hogy a kérésnek elegendő lehessünk. — Arkosi Tamás, Cornesti. Közölje velünk pontosan melyik számat nem kapta meg, hogy elküldhessük. — Leb Rózi, Praid. Bekötési táblával jelenleg nem rendelkezünk. A 2. és 3. számat pótoljuk.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerűen, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Számrejtvény.

— Beküldte: DARAGUS IBOLYKA. —

- 4, 5, 6, 10, 22. Zárószerszám.
19, 2, 3, 1, 18. Mihályt így is hívják.
13, 14, 12, 11, 22, 12. Hegedűvonóra használják.
24, 7, 8, 17, 10. Tengeri hal.
24, 16, 17, 15, 18. Meleg ruha.
20, 9, 9, 25, 21, 22, 23, 22. Az embereket szétválasztja.
26. Mássalhangzó.
1—26. Petőfi egy költeményének kezdő sora.

Pontrejtvény.

— Beküldte: SZILÁGYI LÁSZLÓ. —

- ... Nagy folyó szokott így tenni.
... Fogoly másik neve.
... Űlni szoktak rajta.
... Világrész.
... Kisebb hegy.
A leghíresebb magyar neve.

Pótló rejtvény.

— Beküldte: LEITNER NUSI. —

- ükör — rás
— da — ári
— ötét — anul
— elma — ár
— nya — lom
— ad

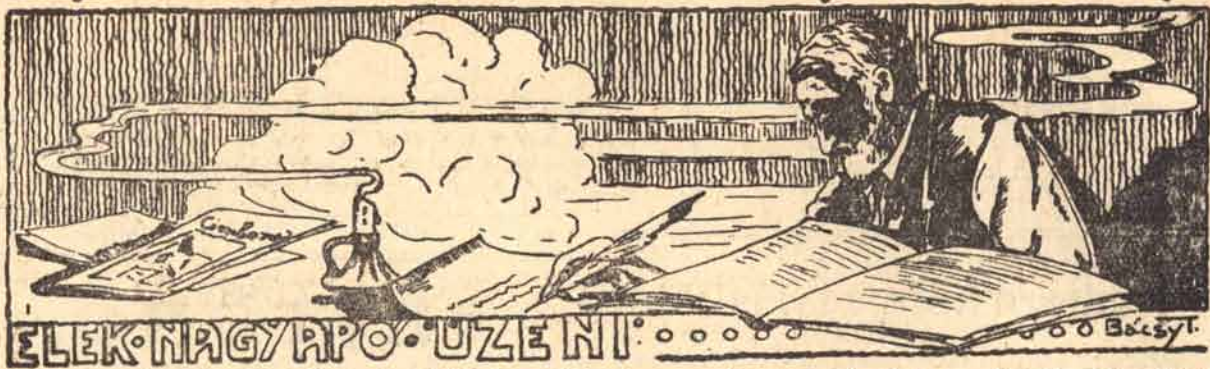
Névrejtvény.

— Beküldte: KUNCZ ELEK. —

Miklós, tyuk, Áron, Sándor, Ágnes, Kálmán, Árpád, Ilona, Iyuk, Rezső

E nevek kezdő betűi helyesen összerakva egy nagy magyar király nevét adják.

Matyas Kiraly

ELEK-NAGYAPO-ÜZENI

Kolozsvári szórakozott unoka beküldte a 15. sz. összes rejtvényeinek megfejtését, a nevével azonban Kolozsvárt felejtette, így tehát nem lesz majd ott a neve a megfejtők névsorában. Minthogy Kolozsváron több száz olvasója van a Cimbora-nak, látékozással jelzem, hogy szórakozott unokám a levelét Szatmárra küldte április hó végén, onnan továbbították Kisbaconba. Amiből többek között az a tanulság, hogy minden a szerkesztőséget illető levél egyenesen Kisbaconba küldendő, amint ez a figyelmeztetés a Cimbora minden számában olvasható. — **Léb Zoltán és László, Parajd.** Megkaptam a leveleket és emlékszem, hogy válaszoltam is rá. A „Mivel töltöm a napot” c. beszámolóval ti is lekéstetek, mint annyi sok unokám. De majd kárpótolhatjátok magatokat, mert egymásután hirdetek újabb meg újabb pályázatokat. A héberből fordított adoma majd sorra kerül. — **Csiky Kálmán, Alsócsernáton.** Ha régóta vártad a választ a leveledre, nem vártad hiába, mert olvashattad a 14. számban, amelyet eddig bizonytalannal megkaptál. Hála Istennek, már jobban vagyok s jobban van Öcsike is, aki ezen a tavaszon sokat betegeskedett. Ő ezidőszerint 9 éves és ősszel megy a gimnáziumba. — **Fried László, Gábor és Imre, Máramarosziget.** Eddig bizonytalán még megkaptátok a 14. számot s megkapta Mérey Feri is. A rejtvényekből válogatok. A születésnapra a legjobb akarattal sem küldhettem könyvet, mert a könyvek a kiadóbácsinál vannak. Aztán nem is írtatok meg, hogy hányadikán van a születésnap, csak annyit, hogy szombaton, már pedig jó sok szombat van egy esztendőben. — **Farkas Margit, Kolozsvár.** Levelező lapodat továbbítottam a kiadóhivatalnak, hogy a nyilvánvaló tévedést helyreigazítsa. — **Scheidl Anna, Vulkán.** Éppenséggel nem alkalmatlankodtál. A te levelezőlapodat is továbbítottam a kiadóhivatalnak. — **Bálint Jucika, Székelyudvarhely.** Mindjárt egy éve, hogy jár neked a Cimbora és most irsz először. Első leveleddel is örömet szerezél nekem, mert arról számolsz be, hogy a katolikus iskolák növendékei kétszer egymásután nagy sikerrel adták elő a Többsincs királyi c. mesejátékot, melyben te a Szélike szerepét játszottad. Sajnálom, hogy nem lehettem ott az előadáson pedig szívesen elmentem volna, sőt beszéltem is volna az alkalommal az udvarhelyi unokáimhoz, de nem kaptam értesítést az előadásról. A múlt évi 24. számot pótolja a kiadóbácsi, az ez évi 14. számot eddig bizonytalannal megkaptad. Szeretettel várom további leveleidet. — **Harmath Bözsi és Magda, Torda.** A nagynénitek rendelte meg a Cimbora-t s ezzel nagy örömet szereztek nektek. Mondanom se kell, hogy szeretettel fogadlak unokáim közé és számon tartom az ígéretet, hogy ha levizsgáztok, gyakrabban írtok. — **Maksay Sándor, Marosvásárhely.** Legegyszerűbb, ha valamelyik barátoddal magyaráztatod meg a számrejtvény megfejtésének a módját, mert az újságban tulságos nagy helyet foglalna el a magyarázat. Pótlórejtvényed sorra kerül. — **Barna Klári, Nagybánya.** Ha Károlynak írtam a nevedet Klári helyett, ebben bizony valószínű, hogy te vagy hibás. Nyilván tulságosan gyorsan kenyaritottad alá a nevedet, amint hogy a mostani leveleden is látszik, hogy igen gyorsan irsz. Azt kérdelek, mit csinálj, hogy az írásod megjavuljon? Nem kell egyebet csinálnod, mint szép lassan és megfontoltan kell írnod s majd meglátod,

hogy megjavul az írásod. Az nem baj, hogy lizenkét éves lételeire, bár tizenöt évesnek látszol, mégis gyerekesnek látszol. Helyesen gondolkodol, ha örülsz annak, hogy annak látszol, mert addig vagy boldog, amíg gyermeknek érzed magadat. A bélyeggyűjtő bácsi lavally tett közzé hirdetését, de, úgy látszik, lemondott a Cimbora utján való bélyeggyűjtésről, tehát felesleges közölnöm a nevével. — **Schropp Terus és Karcsi, Lupény** Ha heten vagyatok testvérek s hárman már kijárlatok a hatodik elemít, éppen elég olvasója akad a nyert könyvnek, amelyet eddig bizonytalannal megküldött a kiadóbácsi. — **Kiss Margitka, Tasnád.** Minthogy felbélyegzelt borítékot küldtél, majd írok néhány sort levélben is. Azt azonban, hogy szeretnél levelezni valamelyik leányunokával, itt közlöm a címeddel: **Tasnád, Str. Petru Maior. A 10. és a 11. számot pótolja a kiadóbácsi. Szathmáry Erzsike, Ditró.** Már két éve vagy a Cimbora olvasója s bár anyuka folyton biztalt, nem mertél írni nagyapónak. De miért nem mertél? Talán olyan félelmes ember nagyapó? Hogy a 15. számot hamarabb megkaptad, mint a 14.-et, ez a nyomdában összetörtődött munkának a következménye. „No, de nem baj, — mondod te — a fő az, hogy mégis megjött”. Én meg azt mondom: a fő az, hogy írtál levelet s remélem, ezután sűrűn irsz. — **Máthé Klárka, Alsóbölkény.** Te is mindjárt két éve vagy nagyapó unokája, egypárszor a rejtvényeket megfejtetted, de nem kaptál választ. A rejtvénymegfejtésre az a válasz, hogy a megfejtő nevével közlöm a megfejtők névsorában. Az üzenetek között rendszerint csak az igazi levelekre válaszolok. Hát csak írd, Klárka s ekkor választ is kapsz. — **Finkelstein Irén, Arad.** Most már nincs okod a szomorúságra, mert a 16. számban olvashattad a választ a nyugodt lehetsz afelől, ha későn is, de minden leveledre kapsz választ. Kedves szüleidnek tolmácsold viszontüdvözléteket. — **Bartók Ferencz, Nagyszalonta.** A 10. és a 11. számot pótolja a kiadóbácsi. A rejtvényed régi jó ismerős, mást eszelj ki. — **Gámán Illus és Zoltá, Marosvásárhely.** Az áprilisi sok ünnep miatt késelt a Cimbora, de most hamarosan újra rendszeresen fogjátok kapni. — **Gede István, Rimaszombat.** Bátran szólíthatál volna már első leveledben nagyapónak, mert az természetes, hogy szeretettel fogadlak unokáim közé téged, aki oly nagy szeretettel irsz a Cimbora-ról. Remélem, sűrűn kapok tőled levelet. — **Bede Mariska, Nagyborosnyó.** Magam is kaptam egy rövid imádságot, azzal a kéréssel, hogy kilenc címre tovább küldjem s azzal a megjegyzéssel, hogy ha teljesítem a kérést, kilenc nap múlva nagy szerencse ér, ellenkező esetben nagy szerencsétlenség. Nyilvánvaló, hogy az imádság ezzel az ijeszítő megtoldással nem a vallásosságnak, hanem a babonának a terjesztője, tehát nem küldtem tovább az imádságot. — **Oláh Erzsike, Temesvár.** A nyert könyvet megreklamáltam a kiadóhivatalnak. **Kovács Piroska, Nagyenyed.** Öcsike a tavaszon betegeskedett, de hála Istennek már jobban van s amint láthatod, megint termeli a „nadsellü” gondolatokat. Örvendek, hogy Kató hugod már jobban van s már jár iskolába is. Bihari bácsi bizonyosan elmegy majd az előfizetésért, így hát egyelőre fölösleges költened a postára. — **Könyöky Évike, Temesvár.** Légy nyugodt, Évike, megint rendszeren és pontosan kapod az újságot.

Pünkösdi könyvestáska

A Cimbora olcsó könyvvásárja.

Pünkösöd alkalmából 4000 ifjusági könyvet bocsátunk áruba. Olyan olcsón szabtuk meg e könyvek árát, hogy a tehetős szülők gyermekein felül azok is megszerezhetik könyveiket, akiknek szülei egyébként nem adozhatnának annyi pénzt gyermekeik szellemi táplálékára. Ez az olcsó könyvvásár a Cimbora husvétii ajándéka, mert sok-sok ezer példányt odaadnak Nektek olcsón, azon az áron alul, amennyibe nekünk ezek a könyvek vannak. — Egy-egy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

- Balázs Ferenc: **Mesefolyam.** (Husz mese a szeretetről.) 190 oldal
 Benedek Elek: **Hires erdélyi magyarok.** (A két Wesseiényi, Kőrösi Csoma Sándor) 84 oldal.
 Benedek Elek: **„Ücsike könyve“.** A »nadselü« gondolatok első sorozata.
 Kertész Mihály: **Senki Tamás története.** (Gyermekregény) 128 old.
 Kertész Mihály: **Szökés a teknőben.** (Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán) 192 oldal.
 Szondy György: **Börme.** (Egy diák lovagrend története) 169 oldal.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam II. félév július-decemb. 400 o
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1924. évfolyam I. félév január-június 400 o.

A nyolc könyv pünkösdi ára 280 lei.

Ezért az árért szállítjuk a nyolc könyvet mindazoknak, akik e könyveket **1925. június 15-ig** bezárálag megrendelik. Június 15.-e után e nyolc könyv ára ismét a régi bolti ára, azaz **685 lei.**

Azoknak, akik már 1923-ban is járatták a CIMBORÁT, természetesen nem érdemes a CIMBORA 1923. évi összegyűjtött példányait is megvásárolni és ezeknek a két 1923. évi CIMBORA nélkül a fennmaradt hat kötetet **200 leiért** szállítjuk.

A CIMBORA minden egyes számához 1925. évi június hó 15.-ig egy levelezőlapot mellékelünk, amelyen a könyveket megrendelhetik.

Kérjétek meg kedves szüleiteket, hogy rendeljék meg részetekre a CIMBORA könyvestáskáját, mert ilyen kedvezményes és ritka könyvvásárlási alkalom aligha akad többé.

Megrendeléseket várja a „CIMBORA“ kiadóhivatala.

A „Cimbora” képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh korona

MAGYARORSZÁGBAN:

negyedévre 36.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIÁBAN:

negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész évre 360 leu.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

negyedévre 50, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIÁBAN:

negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora” szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bajani-Mici [Kisbaczon] u. p.
Bajani-Mare [Nagybaczon] jud. Treiscaune [Háromszék megye], Románia. — Főszerkesztő:
Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora”
részére szánt közlemények, az Elek Nagyapóhoz
írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare [Szatmár], Románia.
Str. Cuza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: Budapest, VII. Dohány u.
12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal vezetője:
dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József,
Beregszász, Ugocsai-u. 5. Bloicher Simon, Munkács,
Fő-u. 54. Schindler Anna tanárnő, Rutkovszky Pál urnál,
Jelsava. Fülöp Kálmáné, Rimavska Sobota,
Kohár-u. 52. Wietorisz Gyula, Rimavska Sobota.
Várady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő,
Losonc, Rózsa-u. 6. Kormos János nyug. tanító,
Losonc, Kossuth Lajos-utca 17. Gócsa András nyug.
tanító, Revúca. Babják János, Uzhorod, Podkarpátski Bank,
Menetjeggyiroda. Julius Demjanovits urednik,
Huste, Okresni Soud. Riédl Béla, Kocsice,
Eszterházy-utca 20. Turóczy Béla, Kocsice,
Szlovák Államias Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

lakó előfizelőink negyedévenként postatakarépként
tárlati befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:

lakó előfizelőink negyedévenként postatakarépként
tárlati befizetési lapot kapnak.

ROMÁNIÁBAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. Ioan Raftu 18. sz.], Arad, Barót stb. városokban a nyugtálat Bihari József nyug. postafelügyelő három havonként személyesen mutatja be. — Románia többi városaiban és falvaiban lakó előfizetőink a Cimbora-hoz mellékelten negyedévenként kitöltött postautalványt kapnak, amelynek összegét bármelyik postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postautalványon vagy személyes befizetés formájában a Kurir hirlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka).

AUSZTRIÁBAN:

a Wiener Bankvereinnál a „Szabadsajtó” Bruchdruckerlei u. Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románien) számlájára.